

Les primeres notes del curs...

Granollers. L'escola municipal de música Josep Maria Ruera comença un nou curs i ho fa en un nou edifici. Situades a l'ala est del Teatre Auditori de Granollers, aquestes noves instal·lacions permeten al centre gaudir de molt més espai i, alhora, d'unes millors condicions tècniques per a desenvolupar la seva activitat. Però això no és tot. Des d'aquest curs, l'escola de música és també un conservatori.

El passat dilluns van començar les classes del curs 2005-2006 a l'escola municipal de música Josep Maria Ruera de Granollers. El centre compta enguany amb més de 400 alumnes matriculats. Els més petits tenen sis anys. Des d'aquesta edat i fins als dotze anys, fan cursos de grau elemental. A partir de tretze, cursen el grau mitjà. A més, hi ha alumnes d'edats més avançades que s'especialitzen en algun instrument.

Però la principal novetat d'enguany són les noves instal·lacions del centre, que li han permès finalment esdevenir un conservatori. I és que, fins ara, tot i comptar amb tots els requisits tècnics i de finançament necessaris per assolir aquest grau, el centre no podia esdevenir un conservatori a causa de les seves limitacions d'espai. Un problema que s'ha solucionat amb aquesta nova ubicació, situada a l'ala est de l'edifici on es troba el Teatre Auditori, equipament amb el qual l'escola està comunicada i compartirà diversos serveis. En total, disposa de més de 1.600 metres quadrats de superfície, més del doble que l'antiga seu del centre, situada al carrer de Corró.

Tot aquest espai es troba repartit en un soterrani, una planta baixa i dos pisos. A la planta baixa, s'hi troben diverses aules on s'imparteixen classes sobre disciplines com el piano, el clavicèmbal o els instruments de percussió. Una d'aquestes aules està equipada amb un piano de tres quarts de cua, igual que el que es troba al Teatre Auditori. En paraules del cap d'estudis del centre, **Josep Maria Roger**, aquests pianos són "els millors que hi ha hagut mai a Granollers". Roger també destaca el fet que les diferents aules estan aïllades acústicament, tant entre elles com dels sorolls exteriors com el trànsit, una condició que no es donava a l'anterior escola. A la planta baixa també hi ha un auditori amb setanta cadires i capacitat per a un centenar de persones.

El primer i el segon pis han



Les classes van començar el passat dilluns a la nova Escola de Música



Les autoritats visiten les instal·lacions, dissabte al matí

servit per ubicar-hi aules i la sala de professors. Finalment, el soterrani està dotat amb 7 cabines d'estudi insonoritzades, on els alumnes poden practicar amb els seus instruments. El més atractiu d'aquest servei és el fet que, gràcies a la possibilitat d'accedir-hi sense passar pel vestíbul, aquestes cabines es poden utilitzar durant les 24 hores del dia, sempre i quan l'alumne en qüestió hagi contractat el servei prèviament. Aquestes cabines també es poden utilitzar com a aules. Sumant-les a les 20 que hi ha repartides entre els tres nivells superiors, es dedueixen les 27 aules de què disposa el centre.

L'ETAPA DEL CONSERVATORI

Tot i que les classes van començar el dilluns, la nova escola ja va obrir les seves portes el dissabte, dia en què va cele-

brar una jornada de portes obertes. Durant tot el matí i bona part de la tarda, tothom qui ho desitgés, podia desplaçar-se fins a aquesta nova seu per tenir-ne una primera impressió.

Entre els assistents a aquesta jornada de portes obertes hi va haver autoritats locals com l'alcalde, **Josep Mayoral**, i diversos regidors del consistori. Tots ells van visitar les instal·lacions, guiats pel professor Roger. Durant el transcurs de l'acte, Mayoral es va referir als 76 anys d'història de l'escola municipal de música i va considerar que cada canvi de seu que aquesta ha experimentat ha suposat l'inici d'una nova etapa. I aquest no podia ser menys. Des d'aquesta setmana, doncs, l'Escola de Música Josep Maria Ruera ha entrat en la que l'alcalde anomena "etapa del conservatori".

ORIOL SERRA

COLUMNA DE TEATRE

Essències humanes del bé i del mal

L'èxit de la Mostra de Teatre i Dansa, organitzada a Granollers amb motiu de l'Assemblea Nacional de la Xarxa de Teatres Alternatius de la pell de brau, es mesura per la notable mobilització humana, recolzada en la qualitat de les obres escollides pel Comitè Organitzador. La dificultat de sintetitzar les dotze obres participants centrà la meva atenció en el títol que encapçala aquesta columna, i n'és una mostra pregon. L'aparent contradicció en la construcció gramatical del títol desvetlla la meua curiositat per endevinar què s'hi amagava darrere les seves quatre paraules. Inspirat el títol i l'espectacle en textos de Baudelaire, l'autor de *Les flors del mal*, la rica interpretativa de l'actor de la Cia. CHIRIVITRUEQUE ens menà per camins filosòfics i poètics desconcertants, que exigien una atenta concentració per no perdre el fil del missatge en que el silenci es convertia en el leimotiv motor de la creació artística teatral. Un llarg monòleg, que lluitava per esdevenir diàleg, volia arrencar del silenci de la persona, que centrava la nova feina del protagonista, l'explicació de la seva nova realitat vital en la que la vida i la mort creaven situacions d'un moviment pendular entre el bé i el mal, moviment vital provocat per una feina de tenir cura d'una persona immòbil en tots sentits. La intel·ligència del missatge la facilitava el moviment físic, sentimental i oral de l'actor que amb significatius desplaçaments, silencis i situacions estàtiques desgranava amb un gràfic llenguatge corporal, la idea. L'escenografia jugava un paper complementari molt important per seguir el fil ideològic del monòleg, creant moments de gran lluminositat al costat d'algunes foscores, com si fossin subratllats del pensament. La quietud estàtica i silenciosa de la imatge, que centrava la idea, feia pensar en un ressò silencios d'una incisiva força penetrant, capaç de moure la ment des de la folia a la reflexió equilibradora. Un tast excel·lent d'una mostra que hauria de mantenir la ciutat de Granollers com el seu escenari estable. La memòria històrica de la capital del Vallès Oriental ho reclama.

JOAN SALA VILA